

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

277146

láska za lásku

věrnost za věrnost

EX-LIBRIS
G.K. Strakatý

2000

DRAGOTIN KETTE:

POHÁDKY

Nejmladšímu dorostu
slavného
československého národa
od
mládeže národa Slovinců,
na důkaz
bratrské a sesterské lásky.

Kohout a slepička.

DRAGOTIN KETTE :

POHÁDKY.

Ze slovinštiny přeložil
prof. Dr. MĚRKA VOJTĚCH
a
JIŘÍ WOLKER.

NÁKLADEM T. ŠTANGLEROVÉ
v KOŠICÍCH.

277146

277146

Vladíčkovi a jeho matičce.

9. V. 1977 D 158

397700158

Hošík a květ.

HOŠÍK A KVĚT.

K v ě t:

*Hošíčku dobrý,
prosím tě, nech mě,
nebež mne s sebou
z mateřské země!
Kytička vonná
uvadne záhy,
koříněk uschne,
nemá-li vláhy.*

H o š í k:

*Jemně tě vsadím
na půdu jinou,
zahrabu záhon
drobounkou hlinou.*

K v ě t :

*V rodné mé zemi,
hošíčku, nech mě!
Motýli krásní
létají ke mně.
Létají ke mně
maličké včely,
východ když zlatem
pokryt je celý!
Co pak bych řekl
sestrám a bratřím?
Neb er mě z e m i,
d o k t e r é p a t ř í m !*

KOHOUT A SLEPIČKA.

*Již je tady krásné jitro,
krásné jitro, bílý den,
kohout, aby ohlásil to,
z kurníku již skočil ven.*

*Slepička však spatřila jej,
naše tlustá slepička,
která přes dvůr kolébá se
jako malá lodička.*

*Takto k němu promluvila :
„Kohoutku, slyš mě, slyš !
Časně je. Teď bílé jitro
ještě hlásit nemusíš!“*

*Kohoutek jí odpověděl :
„Pletichy své všechny zmař !
Co by řekli moji známi,
co by řekl hospodář !“*

*Co by řekly cizí slípky,
co pak kohout sousední,
kdybych jitro neoznámil,
sotvaže se rozední!*"

*Dál prosila líná slípka,
ale marně-marně jen.
Kohoutek již ven vyskočil,
oznámil hned bílý den.*

Osel a kohout.

OSEL A KOHOUT.

*Kohoutek stojí na plotku
a pĕje hlasnĕ, krásnĕ tak,
že dvůr ho chválí celičký,
kuřátka, kury, slepičky:
kokokokodák, kokodák!*

*Když zaslechl to oslíček,
svou hlavu rychle vzhůru zved.
Ach, kdybych já tak kokrhal,
že slepičky bych přivolal,
sám kohout závistí by zbled.*

*A co vám oslík nezrobil?
Kokrhá—tak vše přehluší,
že na dvoře se kdekdo lek'.
Hned rány dvě mu pacholek
dal přes hřbet, dvě pak za uši.*

STANIČKOVA SMRT.

*V světnici tiché smutná noční zář
plá kolem boží Rodičky,
v kolébce pestré bledá dětská tvář
a měsíc v oknech světničky.*

*Kdos na okénko jemně zaťukal:
„Staničku, nespíš, — vid', že ne?“
Překrásný anděl vchází do jizby,
má ruce na hruď skřížené.*

*Sedl ke kolébce, vřídlně zašeptal:
„Já, dítě mé, dnes přišel pro tebe.
A máš-li, Staničku, mě trochu rád,
že šel bys se mnou do nebe?“*

*Bratříčky anděly bys uviděl,
nevinných dětí milý kruh,
jak milovala by tě boží Máf,
jak rád by měl tě dobrý Bůh.*

*Peruti zlaté měl bys u ramen
a létal bys měl jak lehký pták
a kdybys chtěl, tak bys směl skákati
z oblaků bílých do oblak . . .*

*Staničku můj, nuž, tedy pověz mi :
„Rád do nebe bys se mnou šel?“
„ „Ach, šel bych“ “,
Staniček vzdychl a anděl pak
vzal v náruč jej a odletěl.*

*Letěli k nebi; tam již andělé
očekávali Stanička . . .
Však na zemi zas hořce plakala
Staničkova dobrá matička :*

*však matičce se ve snách ukázal,
peruti na ramenou měl
jak každý andělíček růžový
a s úsměvem jí pověděl :*

„Ach, neplač o mne, moje matičko,
a nenaříkej, ale věz,
že já jsem anděl—ty pak brzičko
též za mnou přijdeš do nebes.“

Toničkúv sen.

TONÍČKŮV SEN.

*Toniček snil dnešní noci,
že je zlatou rybičkou,
hladkou, štíhlou jako proutek,
kropenatou, maličkou.*

*Že si pluje v bílé vodě
— ach, to není vodní tok,
to přec bílé, sladké mličko,
smáčí líc mu, hruď i bok.*

*Toniček náš s velkou chutí,
hned se pustí do něho.
Na dně najde bílou kůru,
co je z cukru samého.*

*Mlaská si a pochutnává,
kouše tam a kouše sem,
sladké rty si oblizuje
zmlsaným svým jazykem.*

*Již však jitřní rosa padá,
skřivan v dáli ševlí,
Toniček se vzbudí doma
na své měkké posteli.*

Bylo vydáno
500
číslovaných exemplářů.
Nákres a řezbu v' linoleu provedl
J. Praus.

Výtisk tento nese běžné číslo

476.

Vydalo československé knihkupectví
Terezie Štanglerové
v Košicích.

COBISS: xp42x00

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000426177

